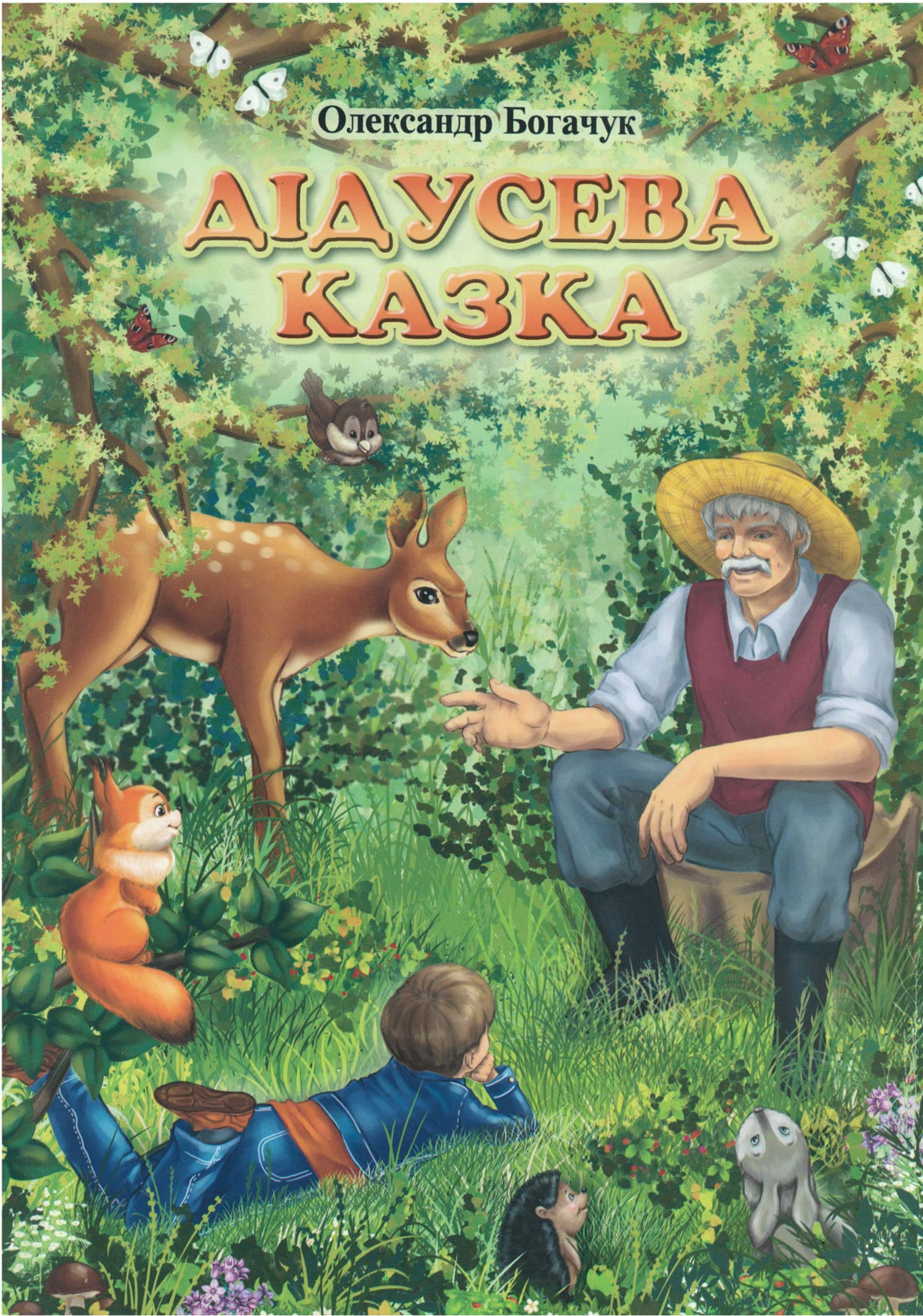


Олександр Богачук

ДІДУСЕВА КАЗКА



ISBN 978-966-361-436-6



9 789663 614366

УДК 821.161.2-1
ББК 84.4 Укр 6-5
Б 73

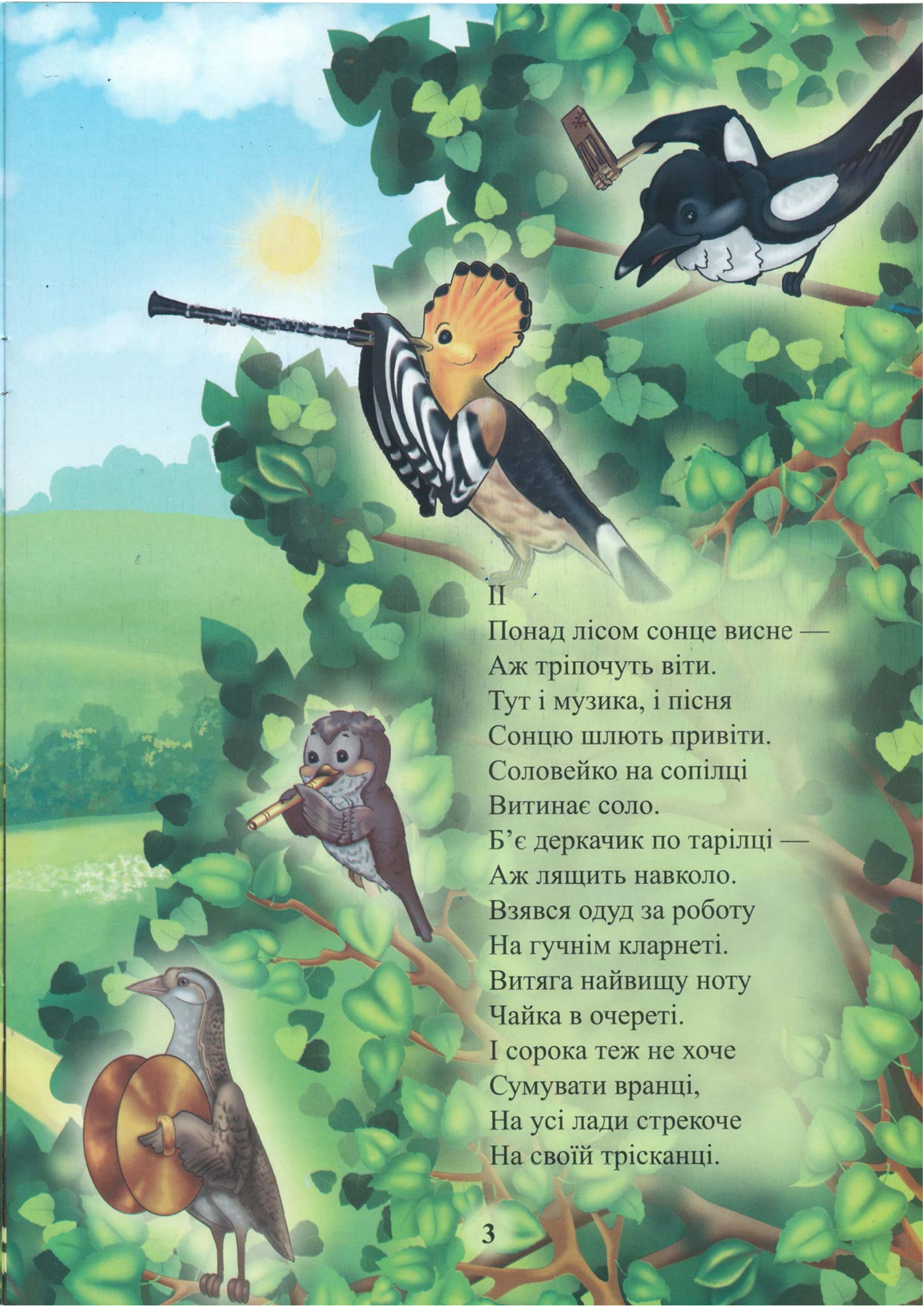
Олександр БОГАЧУК

ДІАУСЕВА КАЗКА

© Богачук О., 2009
© Глушук Ю., малюнки, 2009
© ВАТ «Волинська обласна друкарня», 2009

ISBN 978-966-361-436-6

І
Встав я з дідом на світанку —
Швидше вмитися — під кран.
А тим часом біля ганку
Потягався вже й туман.
Без гармидеру і брязку
Ми зібралися в похід.
«А тепер підемо в казку», —
Усміхнувся хитро дід.
І торбину — гоп за спину,
А рушницю — на плече.
Тільки вийшли на долину —
Поле пахне калачем.
Сонце висушило роси
У долині за ліском.
Вигріваяються покоси,
Мов жирафи, під горбком.

A vibrant illustration of a forest scene. In the upper right, a black and white magpie-like bird sits on a branch, holding a small wooden instrument. Below it, a colorful bird with a fan-shaped crest and striped wings plays a long, dark instrument. In the middle, a small brown bird plays a flute. At the bottom, a grey bird plays a pair of large, round, golden cymbals. The background shows a sun shining through the trees, and a path leads from the left page into the forest.

ІІ
Понад лісом сонце висне —
Аж тріпочуть віти.
Тут і музика, і пісня
Сонцю шлють привіти.
Соловейко на сопілці
Витинає соло.
Б'є деркачик по тарілці —
Аж лящить навколо.
Взявся одуд за роботу
На гучнім кларнеті.
Витяга найвищу ноту
Чайка в очереті.
І сорока теж не хоче
Сумувати вранці,
На усі лади стрекоче
На своїй трісканці.

Ш

Вибігла козуля й стала на стежині,
Витягнула шию, нагостирила вуха.
Ми присіли з дідом у густій ліщині,

А вона зозулю

Слуха,

Слуха,

Слуха.

Я шепчу до діда: «От якби впіймати,
Привести додому, до своєї хати».

Дід мені на вухо промовля тихенько:

«Є в козулі тато, є в козулі ненька.

Вдалині від тата, вдалині від мами

Не могла б козуля

жити разом з нами».

І коли замовкла гомінка зозуля —


Знов шугнула в хащі молода козуля.




4



5



Ми за нею — бором, бором,
А вона — мов куля.
Жаль було, що дуже скоро
Зникла та козуля.
Зупинились. Але раптом —
Що це під дубочком?
Два грибки, як брат із братом,
Вкрилися листочком.
Ось і там, і там під дубом
Бачу цілу зграю.
«Ну, а в що збирати будем?» —
Дідуся питаю.
І дідусь повів бровою,
Збіглись хвилі зморщок:
«Зараз матимем з тобою
Ми новенький кошик».



«Що, у лісі є крамниця?» —
Я спитав зі сміхом.
«Поки що — це таємниця, —
Дід промовив тихо. —
Підемо туди, мій хлопче,
Де кущі лозини,
Там ростуть які захочеш
Кошки й корзини».
Хоч побачити б одненьку —
Жодної немає.
А дідусь лозу тоненьку
Ножиком зрізає.
Потім той пучок гіллястий
Склав, неначе шпиці.
Виплів кошик. Можна класти
І гриби, й суниці.

IV

Де вусатий очерет
Шепче без упину,
Ми поставили намет,
Схожий на хатину!
Вечір. Тиша. Я й дідусь
Сидимо надворі.
Він мовчить, а я дивлюсь
На високі зорі.
Раптом вогник — тільки блись!
Бачу я на дубі:
Дві зорі немов зійшлись
І сидять укупі. Я до діда:
«Подивись,
Дві зорі упало...»
А вони на мене блись —
Аж видніше стало.



Дід всміхнувся:
«Ну й дива
Ти говориш, хлопче.
Це не зорі, а сова
Витріщила очі».
«А чого вона не спить,
Тільки блима, блима?
Може, хоче запалить
Наш намет очима?
Чуєш, діду,
Не барись!
Де твоя рушниця?»

А сова очима — блись,
Мов на мене злиться.
«Вбити пташку — річ проста,
Стрельнув — і немає.
Бачиш, ніч кругом густа
Залягла над гаєм.
А сова сидить — не спить
На гіллі високім.
Мов прожектором, щомить
Водить пильним оком.
Сплять безпечно уночі
Зайчики, лисички,
Білочки і деркачі,
Дятли і синички.
Сплять клубочком їжаки
На траві зеленій.
Полягали на боки
Лосі та олені.

10

Навіть вовк і той дріма,
Та йому не спиться,
Зирка оком, чи нема
Чимось поживиться.
І коли він між кущів
Суне лапи сірі,
То сова кричить:
«Мерщій
Утікайте, звірі!»
Отака вона, сова,
В царстві у нічному.
А удень відпочива
У дуплі старому.
І вона в своїм житті
Звикла так до ночі,
Що лише у темноті
Бачать її очі.
Ну так що, її убить?» —
Дід мене питає.
«Ні, не треба,
Хай сидить,
Нас оберігає...»

11

V

Знову ранок ліг на роси,
Шепчуть очерети.
Сяють сосон хмарочоси
І ялин ракети.
Лиш туманами вирує
Далина поліська.
Сиве озеро парує,
Як велика миска.
Ми поїхали човном
На озерне плесо,
Тільки хвилі під веслом,
Як гнучкі колеса.

Зупинились... Якірець
Я в глибінь спускаю,
Ген зелений острівець,
Ніби втік із гаю.
Дід макуху розітер
На крупчасту манку
І промовив: «А тепер
Кинемо приманку».
Він із вудкою сидить,
Я стою й тримаю.
І в чеканні мимохить
Чомусь позіхаю.
Мовчки дивимося ми
На блакить безкраю.
«Де ж ті щуки і соми?» —
Дідуся питаю.
«Скоро будуть, почекай.
Риба — хитра штука.
На малого черв'яка
Не лакома щука.

Що для неї той черв'як
Чи якась макуха...
Все це їй приблизно так,
Як собаці муха...»
Поплавок мій сіп та сіп —
І побіг невпинно.
Я скоріш його підсік —
І в човні рибина.
Дід гукає: «Молодець!
Ну ж і маю внука!
Ось і є в нас окунець,
Значить, буде й щука!»
Він узяв його й мерщій
На гачок чіпляє,
І на вудочці своїй
В озеро пускає.

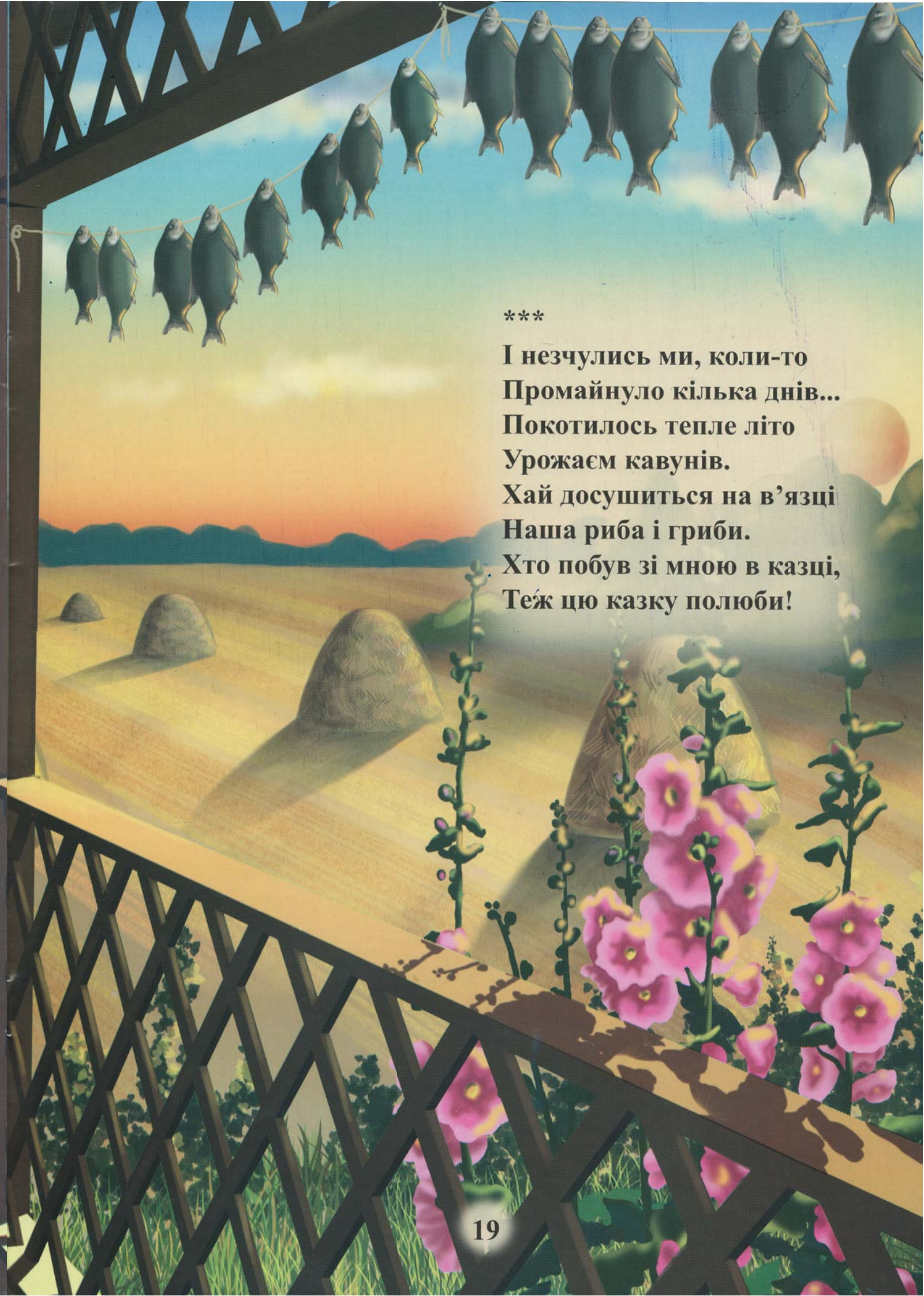
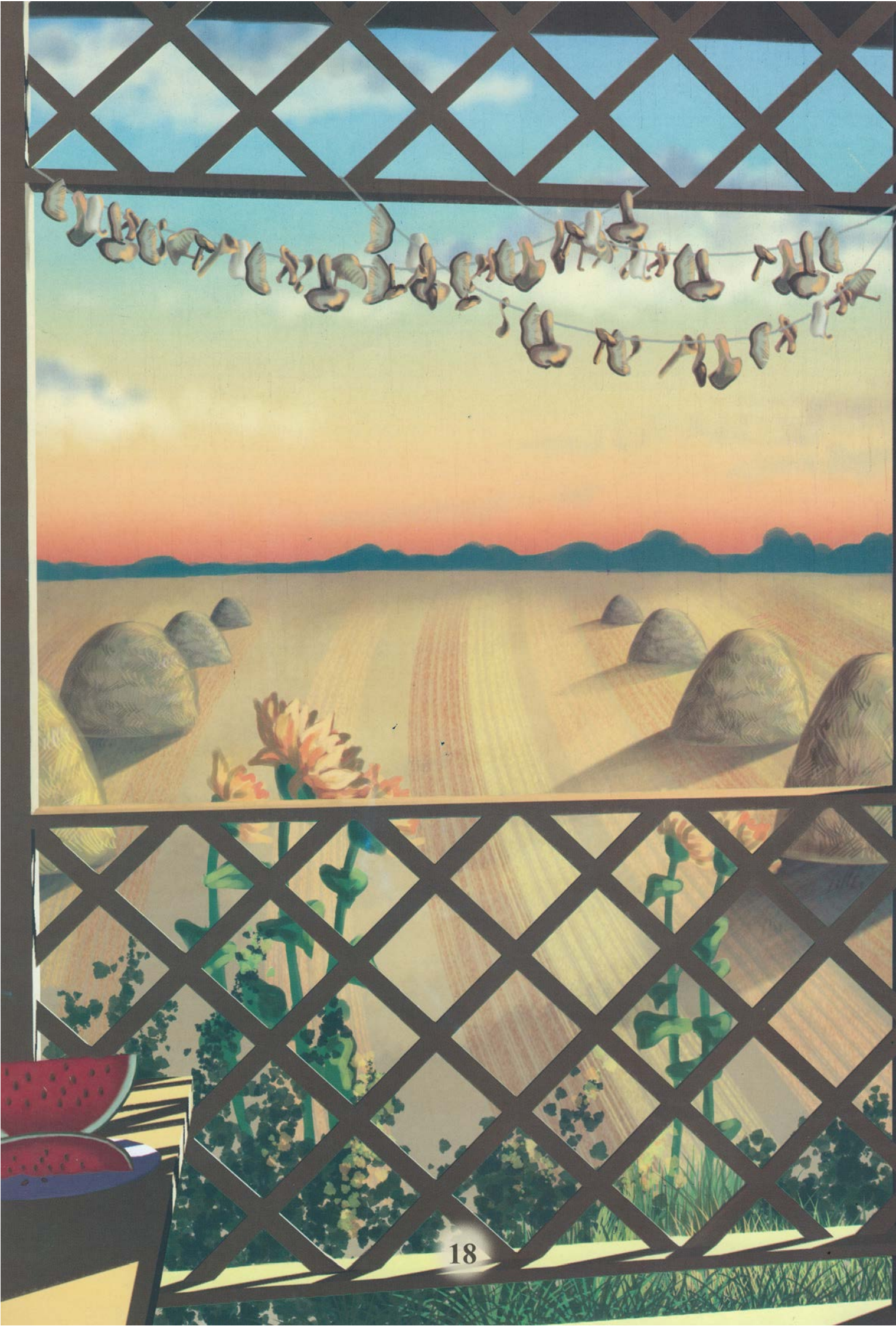


Раптом в діда вудку — смик —
І до себе тягне.
Потім щось над плесом — брик —
По воді — як бахне!
«Не втечеш тепер, о ні!» —
Дід мені шушука.
Заскакала у човні —
Отакезна щука!
За години півтори
У човні лежало:
Два соми і щуки три,
Та й лящів чимало.
А плотиць та окунів,
Мабуть, із півсотні!
І дідусь загомонів:
«Досить з нас сьогодні!
Зварим юшку — хоч куди!
Ще й нанижем низку!»
Загойдали хвиль ряди
Човника-колиску.

У
Веселе вогнище палає,
Вилазить полум'я з дровець.
Над ним на козликах звисає
Наш невеличкий казанець.
Схилився вечір посивілий,
Щоб над вогнем себе погріть.
І я присів, не маю сили,
А дід із ложкою стоїть.



Збирає з юшки шумовиння
І на жарини викида.
Біліє пари павутиння.
Кипить і риба, і вода.
Сиджу собі й ковтаю слинку,
Уже вечеряти пора.
А дід густу збирає пінку
І все на місяць позира.
«Ну а тепер, — кричу, — готова!
Та ще й з приправами всіма!»
Дід, не сказавши ані слова,
Скоріше з козликів зніма.
І знов, як зранку, понад гаєм
Захлюпав щебет солов'їв...
Той казки справжньої не знає,
Хто юшки з дідусем не їв!



І незчулись ми, коли-то
Промайнуло кілька днів...
Покотилось тепле літо
Урожаєм кавунів.
Хай досушиться на в'язці
Наша риба і гриби.
Хто побув зі мною в казці,
Теж цю казку полюби!

Дитяча література

БОГАЧУК Олександр Теофілович

ДІДУСЕВА КАЗКА

Головний редактор **Дмитро Головенко**

Відповідальний редактор **Світлана Політило**
Редактор **Тетяна Павлова**
Технічний редактор **Тамара Демчук**
Художник **Юлія Глушук**
Дизайн **Володимира Оверчука**

*Видання здійснено за фінансової підтримки
ради з питань видавничої справи
Волинської обласної державної адміністрації*

Підписано до друку 5.11.2009 р. Формат 60x84 1/8. Папір крейдований.
Офсетний друк. Гарнітура Times New Roman. Ум. друк. арк. 29,8. Обл.-вид. арк. 24,2.
Наклад 5000 пр. Зам. 94.

ВАТ «Волинська обласна друкарня»
43010 м. Луцьк, просп. Волі, 27, тел. 4-41-73.

Свідоцтво про Державну реєстрацію ДК № 1350 від 13.05.2003 р.

Віддруковано у ВАТ «Волинська обласна друкарня»
43010 Волинська обл., м. Луцьк, просп. Волі, 27. Тел.: 4-15-27, 4-25-07.

Б 73 Богачук О. Дідусева казка. – Луцьк: ВАТ «Волинська обласна друкарня», 2009. – 20 с.
ISBN 978-966-361-436-6

УДК 821.161.2-1
ББК 84.4 Укр 6-5